

Hazug.
Csaló.
Tolvaj...
...és ő a megmentőm.

BANE

átok

18+

*Rozs
könyvek*

L. J. SHEN

L . J . S H E N

BANE

á t o k

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

BANE

Pucér szőrfős. Megrögzött füves. Csaló, hazug, tolvaj és szemfényvesztő.

Amennyire tudom, abból él, hogy gazdagokat zsarol, és a feleségeiket dugja.

Éppen ezért lep meg annyira, amikor nálam kopogtat, a barátom akar lenni, munkát akar adni nekem, és a legmegdöbbentőbb... mindeközben alázatosnak tűnik.

De a helyzet az, hogy bojkottáltam, szó szerint, az összes fiút az életemben. Határozatlan ideig.

Ám a gond az, hogy Bane nem fiú, hanem férfi, és én zuhanok, elbukom, belefulladok az édes, tökéletes hazugságaiba.

JESSE CARTER

Éget, mint a tűz, de hideg, mint a jég.

A létezéséről se tudtam, amíg nem hullott az ölembe egy jól fizető, zsíros kis üzlet.

Aminek ő is része, egy kedves kis játékszer, amivel elütöm az időt.

Ráadás, megoldás a problémámra, egy kis plusz hozadéka az üzletnek, amit az olajmágnás mostohaapjával kötöttem.

Jesse Carter nagyon is kemény dió.

És fogalma sincs róla, hogy nekem elég-e erős-e a kiba**** fogam hozzá.

ZENE A KÖNYVHÖZ

Can You Feel My Heart – Give Me the Horizon

If You Can't Hang – Sleeping with Sirens

Time to Dance – Panic! At the Disco

Roadgame – Kravinsky

Iris – Goo Goo Dolls

Bite My Tongue – Meet Me at Six

My Own Summer – Deftones

Famous Last Words – My Chemical Romance

Hideaway – Kyko

Spoiler: ebben a tündérmesében a királynő menti meg saját magát.

Tijuana Turnernek és Amy Halternek

Azt mondják, nincs két egyforma hópehely. Minden egyes hópehely gyönyörű és elbűvölő a maga egyedi mintázatával. A tisztaságot szimbolizálják.

De minden egyes hópehelyet, ami elég szerencsés ahhoz, hogy valóságosan a földre, óhatatlanul bepiszkít a föld mocska. A hópehelyek arra tanítanak minket, hogy ha elég hosszú ideig élünk, előbb-utóbb bemocskolódunk.

Ám még a foltok sem teszik tönkre a szépségünket.

Prológus

Bane

Akkor.

Hazug.

Csaló.

Istent nem ismerő tolvaj.

A hírnevem volt az a hullám, amire felültem, ami elnyelt mindenkit körülöttem, és elfojtott minden próbálkozást, ha valaki azzal akart szarozni, ami az enyém.

Füvesként ismertek, de a választott kábítószerem igazából a hatalom volt. A pénz nem jelentett semmit. A pénz kézzel fogható, tehát könnyű elveszíteni. Szóval számomra az emberek jelentették a játékot. A játékot, amit mindig is tudtam, hogyan nyerjek meg.

Hogyan mozgassam a táblán a bástyákat.

Hogyan áldozzam be a királynőt, ha szükséges.

És minden kibaszott pillanatban őriztem a királyt.

Sosem zavart meg semmi, sosem térített el semmi, és sosem voltam féltékeny.

Szóval el lehet képzelni, mennyire meglepődtem, amikor váratlanul, egyszerre történt meg mind a három.

Egy szénfekete hajú szirén megakadályozta, hogy felszálljak a nyár legmagasabb hullámára. Elterelte a figyelmemet. Elakadt tőle a lélegzetem.

Úgy siklott az óceánból a partra, mint az érkező éjszaka.

A szörfdesztkámon ülve előregörnyedtem, és csak bámultam.

Edie és Beck is megállt, ott lebegtek a saját deszkáikon mellettem.

– Őt már lefoglalta Emery Wallace – figyelmeztetett Edie. *Tolvaj.*

– Ő a legdögösebb műredek az egész városban – röhögött Beck.

Csaló.

– És ami még fontosabb, csak gazdag mocskokkal jár. – *Hazug.*

Megvolt bennem minden, ami ahhoz kellett, hogy behálózzam.

A teste olyan volt, mint a frissen hullott hó. Fehér, sápadt, mint-ha belülről világította volna meg a nap, ami meg sosem érinthette. A bőre mintha szembement volna a természet törvényeivel, a segge pedig szembement a józan eszemmél, de a hátán látható szavak látán lázadt fel csak igazán minden logikus gondolatom.

Nem az idomai vagy a mérgező almaként csábító csípőringása indította be.

A tetoválása volt az, ami akkor tűnt fel, amikor közelebb úszott hozzám, a tarkójától induló, a hátán nyílegyenesen haladó szavak.

El fogsz te jönni, zálog volt erre életem.¹

Puskin.

---

¹ Áprily Lajos fordítása

Egyetlen embert ismertem, aki bolondult ezért az orosz költőért, és ő, hasonlóan a híres Alekszandrhoz, már alulról szagolta az ibolyát.

A barátaim már elindultak kifelé a partra, de én képtelen voltam megmozdulni. Mintha tíztonnásak lettek volna a golyóim. Nem hittem benne, hogy van „szerelem első látásra”. Talán a vágy első látásra lehetséges, de mégsem ezt a szót kerestem. Nem. Ez a lány kurvára *érdekelte*.

– Ki ez a csaj? – ragadtam meg Beck bokáját, hogy visszahúzzam magam mellé. Edie is abbahagyta az evezést, és hátranézett, tekintete ide-oda ugrált egyikünkéről a másikra.

– Nem számít, haver!

– Ki. Ez. A. Csaj? – ismételtem megfeszülő állal.

– Tesó, rohadtul túl fiatal hozzád!

– Nem fogom harmadszor megismételni.

Beck nagyot nyelt. Kurvára tisztában volt vele, hogy nem érdemes velem szórakozni. Ha a csaj már nagykorú, semmi nem állíthat meg.

– Jesse Carter.

Jesse Carter már azelőtt nekem lett rendelve, hogy megismert volna.

Mielőtt *én* megismertem volna.

Mielőtt az élete fenekestül felfordult volna, és a sorsa újraírta volna magát a saját vérével.

Szóval itt egy igazság, amit ez a hazug seggfej később sem ismert el a történetünkben – *én* akartam őt már előtte is.

Mielőtt üzlet lett volna.

Mielőtt ketrecbe zárta volna az igazság.

Mielőtt felszínre kerültek volna a titkok.

Aznap nem tudtam tovább szörfözni.

Eltört a deszkám.
Sejthettem volna, hogy ez egy ómen.
Hogy ezután a szívem következik.
És ahhoz képest, milyen kicsi a csaj, alapos munkát végzett a ki-
nyírásával.

Jesse

Akkor.

Telihold volt aznap este.

Szinte nevetséges, már-már közhelyes. Micsoda klisé, nem igaz? A megtelt, kövér, kísértetfehér hold dicsőségesen ragyogott azon az éjszakán, amely mély, villanó vágásokkal véste ki a sorsomat, az identitásomat, a *hasamat*.

Csak bámultam rá, mozdulatlanul, szinte nyugodtan. A szép dolgok olyan gyakran haszontalanok.

Ne csak merengj ott! Hívd a rendőröket! Hívd a mentőket! Ments meg!

Elgondolkodtam, vajon meg fogok-e halni. És ha igen, mennyi időbe telik majd Pamnek, hogy észrevegye, hogy eltűntem. Mennyi idő múlva nyugtatja majd Darren azzal, hogy mindig is problémás voltam. *Kedvesz* – vigasztalja majd pöszén –, *de problémász*. És mennyi időbe telik, hogy Pam egyetértsen? Mennyi idő, mire megolvad a Kit Kat apa sírkövén a könnyörtelen napsütésben?

– Milyen kár! Olyan jó gyerek volt! – Ezt mondogatják majd. Semmi sem hozza úgy össze a közösséget, mint egy halott tinédzser. Pláne egy olyan városban, mint Todos Santos, ahol a tragédiák csak

a hírujságokban meg a CNN-en léteznek. Ó, igen, most legalább lesz miről beszélniük. Egy tiltott és zaftos történet arról, hogyan hullott a porba a város aktuális üdvöskéje.

A felismerés lassan áradt szét bennem, cseppenként, mint a csöpögő csapból hulló víz. Emery, Henry és Nolan még csak kézrekapást se fog kapni érte. Közmunka? Álmodj, királylány! Az összeráncolt szemöldökök és a country club rendezvényeire szóló meghívások elmaradása, meg az ezekkel járó nyilvános megszégyenülés kizárólag nekem lesz fenntartva. Én voltam a kívülálló. Én voltam az a halandó idióta, aki vegyülni próbált Todos Santos kékvérű uralkodói rétegével.

Tudtam, hogy ők meg fogják úszni. Egyetemre mennek, bulikra járnak majd. Lediplomáznak, a magasba dobják azokat az idióta kalapokat. Megházasodnak, gyerekeik lesznek, eljárnak az osztálytalálkozókra, és minden évben síelni mennek a barátaikkal. Élni fognak. De még hogy! Dühítő volt belegondolni, hogy az örökségüknek meg a pénzüknek köszönhetően ki tudják vásárolni magukat az igazságszolgáltatás alól. Mert akár még dobogó szívvel, akár hidegen kapar fel innen valaki ma este, tudtam, hogy én már halott vagyok. Halott minden olyan helyen, ami igazán számít.

Egy másodpercig még a régi Jesse voltam. Próbáltam a dolgok jó oldalát nézni. Februárhoz képest egész enyhe idő volt, se túl meleg, se túl hideg. A bőrömrre tapadó sivatagi hőséget enyhítette az alattam elterülő aszfalt hűvöse. Sok áldozat össze tudja szedni magát. Mehetnék külföldi egyetemre. Darren profiként próbálta pénzzel megoldani vagy eltüntetni a problémákat. Új ember lehetnék. Elfelejthetném, hogy ez valaha is megtörtént. Nem használnak hipnóvizist éppen az ilyen emlékek elnyomására? Megkérdezhetném Mayrát, a pszichológust, akihez a szüleim azóta küldtek, hogy elkezdődtek a

rémálmaim. A tudomány ma már mindenre képes. Remek példa erre a negyvenéves anyám, aki a botoxnak hála úgy néz ki, mintha huszonhárom lenne.

A hátamba belemélyedtek a kis kavicsok. Rózsaszín, csipkés melltartóm és a bugyim szakadtan hevert valahol mellettem, és bár a lábam között minden zsibbadt volt, azt éreztem, hogy valami lefolyik a combomon. Vér? Ondó? Ezen a ponton már nem igazán számított.

Kitartóan pislogtam fel a csillagképre, ami éppen felettem világított csillárként a tintakék égbolton, és gúnyosan mosolyogtam az én szívszorítóan törékeny létezésemem.

Fel kellett volna állnom. Segítséget hívni. Megmenteni magamat. De az a lehetőség, hogy megpróbálok megmozdulni, de nem sikerül, bénítóbb volt még a fájdalomnál is. A lábam mintha megfagyott volna, a csípőmet töröttnek éreztem.

A távolban sziréna hangja hangzott fel.

Szorosan lehunytam a szemem. Ilyenkor sokszor apámat láttam, mintha az arcát örökké tartó tintával rajzolták volna fel a szemhéjamra. Itt élt most. Az álmaimban. Élénkebben, mint a nő, akit hátrahagyott. Pam mindig ott maradt az oldalon, fakón, a történetemben, mert jobban érdekelte, hogy a saját történetét írja.

Közeledtek a szirénák. Egyre hangosabb lett. A szívem elnehezedt és kushadt, mint egy összevert kiskutya.

Még pár perc, és friss pletyka leszel. Egy tanmese.

A régi Jesse sírt volna. Kiabált volna, elmondott volna a rendőröknek mindent. Normálisan viselkedett volna, már amennyire ilyen abnormális körülmények között ez lehetséges. A régi Jesse bosszút esküdött volna, és helyesen cselekedett volna. Ahogy a feminizmus diktálja.

Nem hagyta volna, hogy megússzák.

A régi Jesse *érezte* volna.

Egy mentőautó fékezett le a járda mellett, elég közel ahhoz, hogy megcsapjon a kerekekről áradó meleg, és az égett gumi szaga beszivárogon az orrlyukaimba. Valahogy az a tudat, hogy segítséget hívtak, még dühítőbb volt, mintha csak itt hagytak volna meghalni, mintha tudták volna, hogy még azok után sem eshet bajuk, hogy ezt tették velem. Mellettem kinyitottak egy hordágyat. Magamban az utolsó szavakat ismételtem, amit akkor mondtak, amikor ott hagytak a síkátorban, és egyetlen, magányos könnycsepp gurult le az arcomon.

El fogsz te jönni, zálog volt erre életem.

– És micsoda találkozás volt, ribanc! Keményen küzdöttél. – Nolan bordán rúgott.

Amikor felvarrattam ezt a mondatot, azt gondoltam, Emery az a férfi, akire vártam. De most égette a nyakamat. Le akartam tépni a bőrt a tarkómról, hogy azt is a leszaggatott ruháim mellé hajítsam.

Gyötrelmes erőfeszítéssel megemeltem a bal karomat, hogy eltakarjam a mellemet, a jobb karomat pedig meztelen hasamra húztam, hogy elfedjem azt, amit úgy véstek fel a torzómra, mintha halloweeni tök lettem volna. Végig kellett nézennem, ahogy csinálták. Sima, tiszta kezük az állkapcsomat szorította, a nyakamat kényelmetlen pózba hajlították, hogy megtartsam a természetellenes szöveget. A büntetés a becstelen bűnömért.

A szó neonreklámként világított a bőrömön, az egész világ láthatta, ítélkezhettek, nevezhettek a rózsaszín dizájnerszoknyámat összevérrező skarlát betűkön.

SZAJHA

A régi Jesse magyarázkodott, alkudozott, vitatkozott volna.

A régi Jesse próbálta volna menteni a menthetőt.

A régi Jesse halott volt.

Első fejezet

Bane

Most.

Végső soron mondhatjuk, hogy tényleg nagy ívben leszartam mindent.

Az embereket, az egész kibaszott népszerűségi versenyt, amiért olyan rohadtul odavoltak a gazdagok, mert nem okoztak gondot nekik az olyan szokványos, idegőrlő problémák, mint a számlák fizetése, vagy az, hogy felelősségteljes felnőttként viselkedjenek.

Én ezzel szemben strandpatkány voltam, a füves, a szívós – és a díler, próbaidőn. Nem én voltam a legnépszerűbb, de az emberek eléggé félték tőlem ahhoz, hogy ne álljanak az utamba. Nem tudatos döntés volt, hogy bűnöző lettem. Az anyám nem volt gazdag, az apám soha nem is volt a képben, úgyhogy tettem, amit kellett, hogy a felszínen maradjak Kalifornia leggazdagabb városában, és hogy kicsit több is jusson, mint a legolcsóbb kábeltévé meg a mirelit kaják ebédre.

Aztán persze tizenöt évesen jött a profi szörfös téma, az sem volt olcsó mulatság. És ez volt az egyetlen dolog, ami igazán érdekelt,

már az anyámon kívül. Mert amúgy elég unottan álltam az élethez. Így keveredtem bele viszonylag fiatalon a terítésbe. Főleg fűvet adtam el, és könnyebb volt, mint gondolná az ember. Vegyél pár eldobható mobilt a Walmartban! Egyet az ellátóknak. Egyet az ügyfeleknek. Gyakran cseréld őket! Sose üzletelj olyannal, akit nem ismeresz! Sose pofázz az ügyeidről! Maradj kedves és pozitív!

A szörfös dolgaimat és a gimit is ebből finanszíroztam, bár nagy néha belefért egy kis zsebtolvajlás is, amikor éppen új szörfdeszkára volt szükségem. Elég keményen bántam a deszkáimmal.

Ez így ment, amíg elkaptak és próbaidőre bocsátottak, mert akkor rájöttem, hogy ez a börtönös buli nem nekem való, és ki kellett terjesztenem a vállalkozásomat. Ez nagyjából öt éve történt, de azt sosem gondoltam volna, hogy egy nap itt fogok ülni Todos Santos egyik legmeghatározóbb figurája előtt, és... üzletről beszélünk. Ráadásul törvényes üzletről.

– Ami a becenevedet illeti... – Baron Spencer, akit Viciousnek, vagyis Ádáznak nevez mindenki, aki balszerencséjére ismeri, elvigyorodott. Négy-négy ujjnyi Macallan whiskyt töltött két pohárba, és olyan csodálattal nézett az aranyszínű italra, mint amivel az emberek a gyerekeiket szokták bámulni.

Egészen Todos Santosból utaztam Los Angelesbe, hogy az irodájában találkozzak Spencerrel. Logisztikailag ennek az égvilágon semmi értelme nem volt, mivel kábé tíz percre laktunk egymástól. De ha valamit megtanultam a gazdag seggfejekről, az az, hogy imádják a színházat. Az egész francos körítést. Ez nem udvariassági látogatás volt, úgyhogy a munkahelyén kellett találkozoznunk, ahol láthattam, milyen nagy a sarokirodája, milyen dugni való a titkárnője, és milyen drága a whiskyje.

Az igazsághoz hozzátartozik, hogy tőlem aztán a Marson is találkozhattunk volna, ha a végén megkapom, amiért jöttem. Az asztal alatt keresztbe tettem a bokámat, a be nem kötött bakancsom összekoccant, és látványosan figyelmen kívül hagytam az italt, amit elém lökött a fényes asztallapon. A vodkát jobban kedveltem. És inkább nem rúgtam be, ha éppen készültem felülni a Harley-mra. Mr. Spencerrel szemben nekem nem volt magánszofőröm, hogy furikázzon mindenfelé, mint valami lábatlan pöcsöt. De elkalandoztam. Kérdezett tőlem valamit.

– A becenevem? – elgondolkodva simogattam a szakállamat.

Erre rövid, „velem ne szívózzál”-jellegű kis biccentéssel válaszolt.

– A *Bane* átkozottul hasonlít a *Vicious*hoz, nem gondolod?

Nem gondolom, baromarc.

– Nem te indítottad el a Defy nevű játékot? – Hátradöntöttem a széket a két hátsó lábára, és hangosan rágtam tovább a fahéjas rágómat. Talán nem árt elmagyaráznom: a Defy régi hagyomány volt az All Saints High gimnáziumban, amiben a diákok ökölharcra hívták ki egymást. Ezt a faszágot a Féktelen Szívtiprók alapították, az a négy csávó, akik úgy viselkedtek, mintha az iskola a szüleiké lett volna. És ironikus módon bizonyos szempontból így is volt. Baron Spencer ősei építették a város felét, beleértve a gimnáziumot is, Jaime Followhill anyja meg hat évvel ezelőttig az igazgató volt benne.

Vicious leszegett állal tanulmányozott egy darabig. A pöcsfejnek olyan vigyora volt, amitől a nők még egy másik kontinensen is elalélnak. Boldog házasságban élt Emilia LeBlanc-Spencerrel, és hivatalosan is elkelt. Sajnálatos, de süttött róluk a kurva nagy szerelem. Pedig a férjzett nők voltak a kedvenceim. Sosem akartak többet egy-két mocskos kis menetnél.

– Így van.

– Hát, azért kaptad a Vicious nevet, mert elindítottad a játékot. Én meg azért lettem Bane, mert kinyírtam. – Elővettem a zsebemből egy spanglit. Arra jutottam, hogy Vicious dohányzik az irodájában, mivel az ablakok egy nagy, nyitott teraszra nyíltak, és az asztalán több volt a hamutartó, mint a toll. Ehhez a következtetéshez nem kellett Sherlocknak lenni.

Elmeséltem Spencernek azt, amikor elsőként először hívtak el egy ilyen küzdelemre. Hogy nem tudtam a szabályokat, mert túlzottan lefoglalt, hogy kreatív megoldásokat találjak arra, hogy kifizessem a tankönyveimet meg a tandíjat, meg hogy kiismerjem az All Saints High minden kiskapuját. Hogy eltörtem egy tálcát az egyik csávó fején, amikor az arcomba mászott. Hogy agyrázkódása lett, és örökre ráragadt a Spongyabob Laposfej becenév. Hogy két héttel később a sulis előtt rajtam ütött hat végzős sportolóval meg három baseballütővel. Hogy a szart is kivertem belőlük, és biztos, ami biztos, még két ütőt is eltörtem. Aztán elmondtam neki, milyen bajba kerültünk. A kis picsák arról nyafogtak, hogy túl keményen bunyóztam, meg hogy nem tartottam be a szabályokat. A Bane, vagyis Átok név azért ragadt rám, mert az igazgató, Mrs. Followhill véletlenül rákönyökölt a hangosbeszélőre, amikor a tanácsadóval beszélt a viselkedésemről, és „élete átká”-nak nevezett.

Úgyhogy Followhill igazgatónő megragadta az alkalmat, hogy örökre végezzen a hagyománnyal, amit a fia, Jaime is segített megteremteni.

Az sem segített, hogy egy hónappal az ebédlős eset előtt egy washingtoni magániskolában a Columbine-on történetekhez hasonló iskolai mészárlás történt. Mindenki félt a gazdag kölyköktől. De őszintén mondhatom, hogy tőlem még jobban félt mindenki.

Mindig is buzgott bennem a megfelelni akarás, szóval bőven adtam nekik okot arra, hogy távol tartsák magukat tőlem.

Becenevet adtak nekem, és én azzá váltam, magamévá tettem, ezzel keltem és feküdtem.

Ha engem kérdeztek, egy orosz bevándorló fattyú voltam az Államok egyik leggazdagabb kisvárosában. Eleve esélyem sem volt beilleszkedni. Akkor meg miért lenne baj kilógni a sorból?

Vicious belesüppedt a bőrszékébe, de a vigyor még mindig ott terpeszkedett az arcán. Nem érdekelte, hogy kinyírtam a Defyt. Gyanítottam, hogy nem sok minden érdekli. Gazdagabb volt Kró-zusnál, a környék legszebb nőjét vette el, és szerető apa volt. Megnyerte a csatát, a háborút, legyőzött minden akadályt, ami az útjába került. Nem kellett semmit sem bizonyítania, és csak úgy sütött róla az elégedettség.

Ő öntelt volt, én viszont éhes. És az éhség veszélyes.

– Jól van, *Bane*. Miért vagy itt?

– Befektetőt keresek – feleltem, szívtam egyet a spangliból, aztán odanyújtottam neki. Alig láthatóan nemet intett a fejével, de a vigyora tovább szélesedett, és lesajnáló mosollyá alakult. – Vegyél viszsza! Nem vagyunk barátok, kölyök! Még ismerősök is alig.

Hosszú, fehér felhőként fújtam ki a füstöt az orromon.

– Amint tudod, éppen ledózerolják a régi szállodat a Tobago Beach mellett. Több hektár terület válik beépíthetővé, és mindenki úgy gondolja, hogy bevásárlóközpont fog odakerülni. Év végén lesz az árverés, de a külső cégek, amik ajánlatot akarnak tenni, szart se tudnak arról, mivel van dolguk. Nem ismerik Todos Santos társadalmát és a helyi vállalkozókat. Én igen. Huszonöt százalékos tulajdonjogot ajánlok, ha hatmillió dollárt fektetsz egy szörfparkba, amiben szörfiskola, étterem és pár turistaszárságos bolt lenne.

A terület megvásárlásának és a bontásnak a költsége kizárólag rám hárulna, úgyhogy ez az első és utolsó ajánlatom.

Sok pénzt veszítek ezen az üzleten, de fontos volt, hogy Vicious neve rákerüljön a beadványra. Ha Spencer nevét hozzácsapom az ajánlatomhoz, máris szimpatikusabb lesz a megyei döntéshozók szemében. Talán nem meglepő, hogy nem nekem volt a legjobb hírnevem.

– Már van egy bevásárlóközpontom Todos Santosban. – Vicious egy hajtásra kiitta a whiskyspoharát, aztán lecsapta az asztalra, majd a nyitott teraszajtón keresztül kibámult a Los Angeles-i látképére. – Pontosabban az egyetlen bevásárlóközpont Todos Santosban. Miért segítenék építeni egy másikat?

– Neked egy luxus-bevásárlóközpontod van. Prada, Armani, Chanel és hasonlók. Olyan szarszágok, amit a tinédzserek meg a turisták nem engedhetnek meg maguknak. Én szörfparkot építenék. Ez a narancs meg az alma esete.

– De akkor is lesznek benne boltok.

– Igen, szörffel kapcsolatos boltok. Strandboltok. Nem vagyok a versenytársad.

Vicious öntött magának még egy pohárral, és a szemét le sem vette az italról.

– Aki él és lélegzik, az a versenytársam. És a tied is. Ezt sose felejtse el!

Felfelé fújtam ki a füstöt a számból, aztán stratégiát váltottam.

– Jó. Talán a szörfpark kicsit lecsíp az üzletedből. De ha legyőzni nem tudod, csatlakozz, nem igaz?

– Ki mondja, hogy nem tudlak legyőzni? – Vicious keresztbe tette az asztalon a bokáját. Meredten bámultam cipője tiszta talpára. Fogalma sem volt róla, kivel áll szemben. Persze hallott rólam. Mostanra ezt nem is tudta volna elkerülni. Huszonöt évesen az enyém

volt a legjobban menő kávézó Todos Santosban, a Café Diem. Nemrég vásároltam meg egy panziót a város szélén, jelenleg éppen haladt a kipakolása és az átépítése butikhotellé. Emellett védelmi pénzt szedtem minden egyes bolttól a parti sétányon, és a hasznon felesben osztoztunk a barátommal, Hale Rourke-kal. Ez soknak tűnik, de valójában mindkét helyre többet költöttem, mint amennyit kerestem velük, szóval lényegében ugyanaz a csóró csávó maradtam, aki régen voltam. Csak több szarság volt a nevemen, amiről gondoskodnom kellett.

A hatalom felé tartó utam lassú, folyamatos és megállíthatatlan volt. Az anyám családja befolyásos volt, de csak annyira, hogy az Államokba küldjenek még gyerekkoromban, hogy aztán boldoguljunk, ahogy tudunk. Minden egyes penny, amit összeszedtem, a marihuánából, védelmi pénzből vagy a nem megfelelő nők megfelelő pénzért történő megdugásából származott. Néha pasikéből is, ha éppen nagyon kellett a pénz. Minden egyes kapcsolat, ami az előrelépésemet segítette elő a játékban, egy sor házasságon kívüli, rövid viszony vagy szexuális szíveség eredménye volt. Ennek köszönhetően nem volt éppen patyolattiszta a hírnevem, de ez engem nem zavart. Nem kívántam politikai pályára lépni.

– Be kell vallanom, Mr. Protsenko, nagy a kísértés, hogy nemet mondjak.

– Áruel, mégis honnan ered ez a kísértés?

– Megelőz a hírneved.

– Akkor világosíts fel, mi is az?

Levette a lábát az asztalról, és előredőlt. A fejét félrehajtotta, a szemében jeges vihar táncolt.

– Az, hogy szélhámos vagy, egy férges alma, az a fajta, amitől gyomorrontást kap az ember, ráadásul egy kibaszott tolvaj.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Semmi értelme nem lett volna ezzel vitába szállni. Igazi polihisztor vagyok, valóban minden egyes átokverte pontot kipipálhattam ezen a listán.

– Még az is lehet, hogy ezt a helyet pénzmosásra akarod használni. – Láttam, ahogy az idegességtől ugrálni kezd egy kis izom az állkapcsánál. Nem terveztem ilyesmit, de kétségtelen, hogy a csávonak megvolt a magához való esze.

– Nem, az túl kockázatos. A pénzmosás komoly művészet. – Újabb sűrű füstfelhőt fújtam ki.

– Amellett szövetségi bűncselekmény. Kérdezhetek valamit?

A hamut a pohár whiskybe szórtam, amit kitöltött nekem, csak hogy világossá tegyem, mi a véleményem a hatvanezer dolláros piájáról. Gúnyosan felvonta a szemöldökét, és várta a folytatást.

– Miért hívtál ide, ha tudtad, hogy nemet fogsz mondani? Az egyik fő érdeklődő vagyok a terület megvásárlására. Ez köztudomású. Tudtad, hogy nem azért jöttem, hogy megcsodáljam a szép szemedet.

Vicious összefont ujjaira támasztotta az állát, és kicsit lebiggyesztette az ajkát.

– Mi a baj a szememmel?

– Először is, nem tartozik hozzá puncsi és cickó.

– Ha hinni lehet a pletykáknak, nem szoktál egy nemhez ragaszkodni. De mindegy is. Egyszerűen a saját szememmel akartam látni.

– Micsodát? – A kis szurkálódását figyelmen kívül hagytam. A homofóbia hidegen hagyott, egyébként is csak fel akart hergelni. Nem először és nem is utoljára kerültem szemtől szembe egy fel-fuvalkodott fasszal. És mindig én kerekedtem felül (az áthallás nem véletlen).